

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.II.39.194/2011/6.szám

A Kúria a dr. Gallai Veronika ügyvéd által képviselt I. rendű és II. rendű felpereseknek a Somogy Megyei Kormányhivatal Szociális és Gyámhivatala /7400 Kaposvár, Csokonai u. 3./ alperes ellen átmeneti nevelés tárgyában hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Somogy Megyei Bíróság 2011. július 12. napján kelt 20.K.20.517/2011/7. számú jogerős ítélete ellen az I. rendű felperes által 8. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Kúria a Somogy Megyei Bíróság 20.K.20.517/2011/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a Kúria az I. rendű felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 20.000 /húszezer/ forint felülvizsgálati eljárási költséget, továbbá az államnak - külön felhívásra - 36.000 /harminchatezer/ forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek kapcsolatából 1995. április 5. napján V. G. nevű gyermekük született.

Az I. rendű felperes édesapa a gyermek születését követően Budapesten élt, a II. rendű felperes nevelte a gyermeket.

A II. rendű felperes édesanyja - pszichés problémái miatt - a megfelelő nevelést nem tudta biztosítani, a Budapesten élő I. rendű felperes nem tudta vállalni a gyermek gondozását, és olyan harmadik személy sem volt a kiskorú környezetében, akinél a hatóság elhelyezhette volna; ezért a Kaposvári Gyámhivatal a 2005. január 3. napján kelt 211866-21/2004. számú határozatával V. G. átmeneti nevelésbe vételét rendelte el.

A gyermeket nevelőszülőnél helyezték el, akit egyben részére gyámul is kijelöltek.

Szabályozták a gyermeknek szüleivel történő kapcsolattartását, amely később az I. rendű felperes lakóhely-változtatása miatt újraszabályozásra került.

Az átmeneti nevelés rendes évi felülvizsgálata során 2010. február 17. napján kelt 300518-4/2010. számú határozatával a gyámhatóság az átmeneti nevelés fenntartásáról döntött.

Az I. rendű felperes fellebbezett a határozat ellen, amelynek elbírálása során az alperes jogelődje a 2010. április 14. napján kelt 5-474-5/2010. számú másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

2010. április 22. napján V. G. és nevelőszülője jelezte, hogy a kiskorú a húsvéti szünetben szüleivel, édesapjával összeveszett. Az I. rendű felperes kiabált, fenyegette, amitől ő megijedt, ezért kérte, hogy csak havi egy alkalommal történjen a kapcsolattartás szüleivel.

A gyermek kérelmének helyt adva az elsőfokú gyámhivatal a kapcsolattartást újrászabályozta.

V. G. ezt követően, 2010. november 12. napján érkezett levelében azt kérte, hogy vér szerinti szüleikhez költözhessen.

Meghallgatása során előadta, hogy a levelet édesapja tanácsára címezte, és akkor írta, amikor a szüleinél volt.

A felperesek szintén levélben fordultak Kaposvár Megyei Jogú Város Címzetes Főjegyzőjéhez, kérték, hogy a gyermekük véglegesen hazakerülhessen.

A városi gyámhivatal tárgyalást tartott, meghallgatta a kiskorút, a nevelőszülőt és a szülőket is.

Beszerezte a gyermekjóléti, illetve gyermekvédelmi szakvéleményeket is, továbbá meghallgatta a gyámgyámkezelői tanácsadót, a gyermekjóléti csoport munkatársát is.

A beszerzett tanúnyilatkozatok, ügyféli meghallgatások, szakvélemények és javaslatok alapján megállapította, hogy az átmeneti nevelésbe vétel feltételei továbbra is fennállnak, ezért a 2010. december 20. napján kelt 300518-26/2010. számú határozatával az átmeneti nevelésbe vételt fenntartotta.

A felperesek fellebbeztek a határozat ellen, amelynek elbírálása során az alperes a 2011. február 4. napján kelt 5-135-2/2011. számú másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperesek keresetükben az alperes határozatának felülvizsgálatát kérték.

Arra hivatkoztak, hogy a jogszabályi rendelkezéseket már akkor megsértette a hatóság, amikor a gyermeket átmeneti nevelésbe vette, azzal, hogy elsődlegesen nem a vér szerinti szülőnél igyekezett megoldani az elhelyezést, a gyámhatóság megsértette a Magyar Köztársaság Alkotmányának 15. §-át, 67. § /1/ bekezdését, valamint a házasságról, családról és gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény /a továbbiakban: Csjt./ 1. és 74. §-át.

Álláspontjuk szerint a gyermek elhelyezése a szülőknél kiemelt fontosságú, ők magasabb szintű nevelést tudnak biztosítani a gyermek részére, mint a nevelőszülő, ahol más gyermekek is nevelkednek, jelen esetben további hét gyermek ellátásáról gondoskodik a nevelőszülő.

Az édesapa Kaposvárra költözését követően a korábban hivatkozott körülmények megváltoztak, így már nem állíthatja azt a gyámhatóság, hogy a gyermek megfelelő nevelése nem biztosított a szülőknél.

Az édesanya korábban fennállott pszichiátriai betegsége sem olyan fokú, mint az átmeneti nevelésbe vételkor. Az édesanya cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá került, és gondnoka az I. rendű felperes.

Utalt arra, hogy a Kaposvári Városi Bíróság előtt eljárás van folyamatban a gondnokság megszüntetése iránt, mivel - a felperesek álláspontja szerint - a II. rendű felperes egészségi állapota már nem teszi szükségessé a korlátozó gondnokság fenntartását.

A gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény /a továbbiakban: Gyvt./ 79. § /1/ bekezdésére hivatkozással állították a felperesek, hogy minderre figyelemmel megszűnt az átmeneti nevelésbe vétel korábbi indoka, ezért azt meg kell szüntetni.

Kifogásolták, hogy az alperesi határozat nincs tekintettel a Gyvt. 1., 2., 6., 12., 14. és 39. §-aiban előírt követelményekre sem.

A gyámhivatal - eljárása során - túlzott súllyal vette figyelembe a nevelőszülő, a gyermekvédelmi szakszolgálat és a gyermekjóléti szolgálat, továbbá az iskolai osztályfőnök nyilatkozatait, és kevésbé tulajdonított jelentőséget a vér szerinti szülők és a gyermek szándékának.

Ugyanezen indokból a gyámhatóságokról, valamint a gyermekvédelmi és gyámügyi eljárásról szóló 149/1997. /IX. 10./ Kormányrendelet /a továbbiakban: Gyer./ 19. § /1/ bekezdését, 82. § /1/ és /7/ bekezdését, 99. § /1/ bekezdését és 100. § /1/ bekezdését jelölték meg, mint olyan jogszabályt, melyet eljárásával és határozatával az első- és másodfokú gyámhatóság megsértett.

A megyei bíróság a felperesek keresetét alaptalannak értékelte és elutasította azt.

Ítéletében indokolásában megállapította, hogy a Ket. 50. §-a szerint a tényállást az eljáró hatóságok kellően felderítették, és határozatuk megalapozott.

Idézte a megyei bíróság a Gyvt. 79. § /1/ és /2/ bekezdésében, a Gyer. 109. § /1/, /2/ és /3/ bekezdésében foglaltakat és kifejtette, hogy a tényállás felderítése során az első- és másodfokú gyámhatóság ezen jogszabályban írt további eljárási cselekményeket elvégezte, beszerezte az itt megjelölt szolgálat, szakszolgálat véleményét, tárgyalást tartott, ahol a jogszabályban felsorolt személyeket meghallgatta; így a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességükben mérlegelte, és az ezen tényállás alapján született döntését kellően megindokolta. Utalt a

Pp. 339/B. §-ára, azzal, hogy a felülvizsgált határozat ezen követelményeknek megfelelt.

A megyei bíróság bizonyítást folytatott le a felperesek indítványára arra vonatkozóan, hogy a tényállást kellően feltárták-e az eljáró hatóságok.

Meghallgatta V. G-t is, akinek előadása megerősítette azt a korábbi nyilatkozatát, amely szerint a szüleivel kíván élni.

A megyei bíróság a személyes meghallgatás során levonta azt a következtetést, hogy a gyermek olyan nagy súlyú, megalapozott indokot nem tudott előtárni, mely az elhelyezés megváltoztatását indokolná; jelen elhelyezés során is biztosítva vannak számára a tanuláshoz, fejlődéshez szükséges körülmények.

Korának megfelelően viselkedése kamaszos, a világra nyitott, de abban a helyét pontosan még nem találja.

Már nem tulajdonít nagyobb jelentőséget a korábbi évben édesapjával történt összeveszésének, holott maga kérte akkor - írásban - a kapcsolattartás megváltoztatását.

Ez is alátámasztja azon alperesi megállapítást, mely szerint véleménye, világképe még nem kialakult, az rövid időszakonként változhat, befolyásolható.

Ebben a korban ez természetesnek is tekinthető, így ezen bizonyítás eredményeképpen sem állapította meg a bíróság azt, hogy az eljáró hatóságok a rendelkezésre álló vélemények és nyilatkozatok alapján iratellenesen, megalapozatlanul rögzítették a tényállást.

A vér szerinti szülők körülményeit vizsgálva tényyszerűen állapította meg azt az eljáró hatóság, hogy az édesapa munkanélküli, Kaposvárra költözése óta munkaviszonyt nem létesített, kereső foglalkozást nem folytat.

Nem vitásan több ingatlannal is rendelkezik az I. és II. rendű felperes, amelyek esetleges jövedelme, illetőleg a II. rendű felperes rendszeres pénzbeli ellátása biztosíthatja a megélhetésüket.

Az anyagi és családi körülményeik körében azonban a felperesek az eljárás során különböző tartalmú nyilatkozatokat tettek.

Az I. rendű felperes következetesen állította, hogy kapcsolatuk harmonikus, mind anyagilag, mind érzelmileg kiegyensúlyozott.

Ezzel ellentétben áll a II. rendű felperesnek a különböző eljárásokban tett nyilatkozata, aki a gyámhatóság eljárása során is többször úgy nyilatkozott, hogy kapcsolata az I. rendű felperessel anyagilag nem megfelelő, a kapott ellátását az I. rendű felperes elveszi, azt ő költi el; egyéb vagyonával sem tud megfelelően rendelkezni, mivel az I. rendű felperes kezeli azt.

Ezen túlmenően az I. rendű felperes viselkedésére is panaszkodott a különböző szakértői meghallgatásokon, illetve a hatóságokhoz és személyekhez írt leveleiben. Ezekben rendszeresen állítja, hogy az I. rendű felperes gyakran fogyaszt alkoholt, a II. rendű felperessel durván viselkedik, kiabál, teljesen az irányítása alá

akarja vonni.

A megyei bíróság megállapította azt is, hogy megalapozott a gyámhatósági álláspont tekintetében is, hogy a II. rendű felperes egészségi állapotában nem következett be olyan kedvező irányú változás, amely már önmagában megalapozhatná az átmeneti nevelésbe vétel megszüntetését.

Betegsége kéthetenkénti gyógyszeres kezeléssel fenntartható, állapota ritkábban fordul súlyosra, azonban gyógyultnak semmiképp sem tekinthető.

Rámutatott arra a megyei bíróság, hogy az átmeneti nevelésbe vétel indoka az volt, hogy a gyermek fejlődését a családi környezet veszélyezteti, illetőleg a gyermek megfelelő gondozása a családján belül nem biztosítható (Gyvt. 77. § /1/ bekezdés).

Ezen körülményeket kellett vizsgálnia az átmeneti nevelésbe vétel felülvizsgálata során az első- és másodfokú gyámhatóságnak, és a Gyvt. 79. § /2/ bekezdése alapján akkor dönthetett volna a gyermek átmeneti nevelésbe vételének megszüntetéséről, ha ennek okai már nem állnak fenn.

Önmagában az a körülmény, hogy az édesanya egészségi állapota stabilizálódott, az édesapa Kaposvárra, a gyermek tartózkodási helyére költözött, még nem jelenti azt, hogy az átmeneti nevelésbe vétel okai megszűntek.

A felperesek által megjelölt további jogszabálysértések körében a megyei bíróság megállapította, hogy az Alkotmány a felperesek által hivatkozott szakaszaiban valóban deklarálja a család intézményének védelmét, illetőleg a gyermekek azon jogát, hogy családban élhessenek, illetve a szülőknek azon jogát, hogy a gyermeküknek adandó nevelést megválasszák.

Az Alkotmány 8. §-a azonban akként rendelkezik, hogy ezen jogok nem abszurdak és nem korlátozhatatlanok, hanem a törvényben ezen jogokat a jogalkotó korlátozhatja. Ezt meg is tette a Gyvt.-ben, amelynek rendelkezéseit az alperes betartotta.

A 67. § /1/ bekezdése szerint a gyermeknek joga van családjá, az állam és a társadalom részéről arra a védelemre és gondoskodásra, amely a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges.

Ezen jogszabályhely is utal arra, hogy a család részéről amennyiben ez nem oldható meg, úgy az állam részéről jogosult védelemre és gondoskodásra a gyermek.

A megyei bíróság álláspontja szerint a Csjt. 1. és 74. §-ában írtakat sem sértette meg a gyámhivatal eljárása során, ugyanis a család intézményének védelme mellett gondoskodott a gyermek neveléséről.

A Gyvt. 1., 2., 6., 12., 14. és 39. §-át sem sértette meg eljárása során az alperes, hiszen az általános szabályokhoz képest speciális

rendelkezők - 77., 79. § - betartásával hozta meg döntését, amely nem a gyermek érdekei ellen szolgált.

A Gyer. 9., 82., 99. és 100. §-a sem sérült az alperesi eljárás és határozathozatal során, mivel a tényállás teljes körűen feltárással került, és így jogszerűen állapította meg azt az alperes, hogy sem együttesen a felpereseknél, sem az egyik, sem a másik szülőnél külön nem helyezhető el a gyermek, mivel a Gyvt. 77. § /1/ bekezdésében írt kizáró okok fennállnak.

A jogerős ítélet ellen az I. rendű felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak megváltoztatását, és gyermeke átmeneti nevelésbe vételének megszüntetését kérte.

Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet sérti az Alkotmány 15. és 67. §-át, a Csjt. 1. és 74. §-át, a Gyvt. 1., 2., 6., 12., 14., 39. és 79. §-ait, valamint a Gyer. 19., 82. és 99. §-át.

Eljárási szabálysértésként azt jelölte meg, hogy a Pp. 339/A. §-a sérült. Ennek körében előadta, hogy a megyei bíróság ítélete a felülvizsgálat során az elsőfokú közigazgatási határozat meghozatalánál több hónappal később keletkezett, az alperes által hivatkozott okirati bizonyítékokat vett figyelembe, melyek nem szolgáltak alapjául az elsőfokú közigazgatási határozatnak.

Állítása szerint soha nem tett olyan nyilatkozatot, hogy nem vállalja gyermeke nevelését.

Tévesen utalt a megyei bíróság a II. rendű felperes pszichés állapotára is, mint az átmeneti nevelésbe vétel, és annak fenntartása okára.

Hivatkozott arra, hogy a II. rendű felperes jelenleg sem áll intézeti kezelés alatt, így az átmeneti nevelésbe vétel okai újra nem következtek be; ezért az ítélet sérti a Gyvt. 79. § /1/ és /2/ bekezdését.

Álláspontja szerint csak olyan bizonyítékok vehetők figyelembe a perben, amelyek a határozat meghozatalakor már rendelkezésre álltak, és amelyekre a határozatot alapozni kellett.

Az általa hivatkozott - II. rendű felperesre vonatkozó - elmeszakértői vélemény és kiegészítése már rendelkezésre állt 2010. július 14. és november 20. napján; ezeket az elsőfokú közigazgatási hatóság ismerte, mivel a másik perben alperesi pozíciót töltött be.

Kifogásolta az I. rendű felperes, hogy a megyei bíróság az ítélet indokolásában olyan nyilatkozatokra, szakvéleményekre és levélre hivatkozik, amelyek 2011. év tavaszán keletkeztek, és az elsőfokú közigazgatási határozat meghozatalának idejében még nem léteztek.

Amennyiben mégis - jogszabály ellenében - ezt figyelembe kívánta volna venni a megyei bíróság, abban az esetben bizonyítást kellett volna lefolytatnia, melyben az alperes által csatolt bizonyítékok valóságtartalmát kellett volna vizsgálni.

Ezt nem tette meg a megyei bíróság, de nem mulasztotta el a felperesek terhére értékelni, annak ellenére, hogy mindegyik

tárgyaláson jelezték, hogy nincs valóságtartalma, és a keletkezésének időpontja miatt nem is szolgálhat bizonyító erővel. Előadta, hogy mióta együtt lakik a II. rendű felperessel, Kaposváron az ő ingatlanában élnek. A vagyona vonatkozásában, mióta ismeri - legalább 20 éve -, mindig is bizalmatlan volt. A gyámhivatali jegyzőkönyvek, és minden egyéb olyan irat, ami arról szól, hogy az I. rendű felperes durván viselkedik, kiabál, teljesen az irányítása alá akarja vonni a II. rendű felperest, minden esetben a vagyonához kapcsolódik. Ezen az állapotán csak az javíthat, ha a személy, akiben feltétel nélkül megbízik, állandóan vele van; ez a személy pedig a gyermekük.

Hangsúlyozta az I. rendű felperes, hogy nem azt kell „nagy súlyú”, megalapozott indokkal alátámasztani, hogy a gyermek miért a vér szerinti szüleivel akar élni, hanem ahhoz kell a „nagy súlyú”, megalapozott indokot előtárni, hogy miért szakítják el a vér szerinti szülőktől.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § /1/ bekezdésének megfelelően tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megfelelő alapossággal feltárta és rögzítette ítéletének indokolásában az ügyben irányadó tényállást, és abból - az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával - helytálló jogi következtetést vont le, azzal a Kúria is egyetért.

Kiemeli a Kúria, hogy a Pp. 270. § /2/ bekezdése és 272. § /2/ bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárás során kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható.

Az általánosan kialakult és következetes legfelsőbb bírósági (kúriai) gyakorlat szerint, ha a felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélettel megállapított tényállást, vagyis azt sérelmezi, hogy a bíróság a tényállást a Pp. 206. §-ának megsértésével állapította meg, a jogerős ítélet érintésének csakis akkor van helye, ha a tényállás iratellenes, illetőleg a bíróság a bizonyítékokat - azok egybevetése során - nem a maguk összességében értékelte, és ennél fogva a megállapított tényállás nyilvánvalóan okszerűtlen, vagyis lényeges logikai ellentmondást tartalmaz. Nem állapítható meg azonban jogszabálysértés akkor, ha a felülvizsgálati kérelem a bizonyítékok okszerű mérlegelését támadja. A Pp. 206. §-a szerinti szabad bírói mérlegeléssel megállapított tényállás - ha az nem iratellenes vagy logikátlan - felülvizsgálata nem lehet eredményes;

a felülvizsgálati eljárásban ugyanis felülmérlegelésnek nincs helye, nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére. A felülvizsgálat csak arra szorítkozhat, hogy a mérlegelés körébe vont adatok, tények értékelésénél nincs-e nyilvánvalóan helytelen következtetés.

Mindezek előre bocsátásával a perben rendelkezésére állt iratanyag alapján a Kúria megállapította, hogy a megyei bíróság az ide vonatkozó anyagi és eljárási jogszabályi előírások betartásával járt el.

A Gyvt. 79. § /1/ bekezdése szerint a gyámhivatal az átmeneti nevelésbe vétel fennállásának szükségességét, a gyám, a hivatásos gyám, a nevelőszülő, vagy intézmény, valamint a vér szerinti családot gondozó gyermekjóléti szolgálat és a területi gyermekvédelmi szakszolgálat tájékoztatása, illetve javaslata, továbbá, ha szükséges, a megyei, fővárosi gyermekvédelmi szakértői bizottság szakvéleménye alapján évente - a három éven aluli gyermek esetében félévente - felülvizsgálja.

A Gyvt. 79. § /2/ bekezdése szerint a gyámhivatal a szülő kérelmére, vagy hivatalból a gyermek átmeneti nevelésbe vételét megszünteti, ha annak okai már nem állnak fenn.

Ezen törvényi előírásokkal összhangban, és az eljárás szabályait konkretizálva rendelkezik a Gyer. 109. § /1/-/3/ bekezdése.

Helytállónan hivatkozott arra a felperes felülvizsgálati kérelmében, hogy a Pp. 339/A. §-a szerint a bíróság a közigazgatási határozatot - jogszabály eltérő rendelkezése hiányában - a meghozatalakor alkalmazandó jogszabályok és fennálló tények alapján alapján vizsgálja felül.

A megyei bíróság ítéletének indokolása szerint a jogerős ítélet nem a később becsatolt, vagy beszerzett bizonyítékokra alapozva született. A per tárgyalása során csatolt, a II. rendű felperes által írt levelet és a kiskorú osztályfőnöki jellemzését - amiről a megyei bíróság a jogerős ítélet indokolásában ír - mint olyan okiratokat vette figyelembe, amelyek alátámasztják azt, hogy a korábbi bizonyítékokból, tényállásokból megfelelő jogkövetkeztetést vont le az eljáró hatóság.

Ugyanez a helyzet a felperesek által hivatkozott - a Kaposvári Városi Bíróság előtt akkor folyamatban volt - gondnoksági perben keletkezett, a II. rendű felperes egészségi állapotáról szóló szakvéleményekkel is, amelyeket a megyei bíróság a jelen per során hivatalból szerzett be, hiszen a dokumentumok nem álltak rendelkezésre a kiskorú átmeneti nevelésének felülvizsgálatára irányuló közigazgatási eljárásban.

Tévesen értelmezte tehát az I. rendű felperes a jogerős ítélet

indokolásában foglaltakat akként, hogy a később keletkezett okiratokra alapozva hozta meg a megyei bíróság ítéletét. E bizonyítékok a megyei bíróság számára azért voltak szükségesek, hogy megállapíthassa, hogy az eljáró hatóság kellően feltárta-e a tényállást, és a tényállás alapján döntése megalapozott volt-e.

Hangsúlyozza a Kúria, hogy a megyei bíróság közigazgatási perben sincs elzárva a bizonyítás lehetőségétől, annak szükségessége esetén a keresettel támadott határozatok jogszerűségének megállapítása érdekében további bizonyítási eljárást folytathat le, ez azonban nem jelenti a Pp. 339/A. §-ának sérelmét, mivel az utóbb beszerzett bizonyítékok a határozat hozatalakor fennálló tényeket igazolhatják.

Utal arra is a Kúria, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében megjelölt jogszabálysértések megegyeznek a közigazgatási eljárás során benyújtott fellebbezésében, továbbá a keresetlevelében hivatkozottakkal; így e tekintetben a megyei bíróság részletes vizsgálódást folytatott le, és erre az ítélet indokolása is okfejtést tartalmaz.

A felülvizsgálati kérelemben foglalt I. rendű felperesi előadások kapcsán hangsúlyozza a Kúria, hogy a kiskorú személyes meghallgatása során nem sikerült feltárni olyan jelentős súlyú tény, körülményt, amely kellő alappal szolgálhatott volna az egybehangzó javaslatoktól, szakvéleményektől való eltérésre.

Nem iratellenes az az ítéleti megállapítás, hogy az I. rendű felperes a gyermek nevelését nem vállalta. Kaposvár Megyei Jogú Város Gyámhivatala ugyanis a 2005. január 3-án kelt átmeneti nevelésbe vételt elrendelő határozatát megelőző eljárásban vizsgálta azt, hogy van-e olyan személy, akinél kiskorú V. G. elhelyezhető lenne. Ekkor az eljáró hatóság megkereste a felperest és nyilatkoztatta arról, hogy tudja-e vállalni a gyermek gondozását, nevelését.

A felperes ezen eljárás során azt nyilatkozta, hogy a kiskorú nevelését nem tudja vállalni.

Az átmeneti nevelés hivatalbóli megszüntetésére utaló felperesi érvelés kapcsán kiemeli a Kúria, hogy az átmeneti nevelés fenntartása, illetve megszüntetése esetén minden esetben vizsgálni kell, hogy annak okai fennállnak-e, és ezen eljárás lefolytatására vonatkozóan a Gyer. 109. §-a ad útmutatást.

Az átmeneti nevelésbe vétel felülvizsgálata során a Gyvt. 77. § /1/ bekezdésében foglalt okok fennállását kell vizsgálnia az eljáró hatóságnak. Ha a gyermek fejlődését családi környezete veszélyezteti és e veszélyeztetettséget más gyermekvédelmi intézkedéssel nem lehet megszüntetni, valamint a gyermek nevelése családi környezetében nem biztosítható, az átmeneti nevelés fenntartásáról kell dönten.

Önmagában az a körülmény, hogy a II. rendű felperes édesanya egészségi állapota stabilizálódott és az I. rendű felperes édesapja Kaposvárra – a gyermek tartózkodási helyére – költözött, még nem jelenti azt, hogy az átmeneti nevelésbe vétel okai megszűntek.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az átmeneti nevelésbe vételt nem lehetett megszüntetni, tekintve, hogy a gyermekkel kapcsolatban álló gyermekvédelmi szakemberek egybehangzó álláspontja volt az, hogy a szülők még nem állnak készen a kiskorú nevelésére.

A gyermek családi környezetében továbbra is vannak veszélyeztető tényezők, melyeket más gyermekvédelmi intézkedéssel nem lehetett megszüntetni.

Minderre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat nem sértette meg, ezért azt a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült alperesi perköltség megfizetésére a Kúria a felperest a Pp. 270. § /1/ bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § /1/ bekezdése szerint kötelezte.

A tárgyi illeték-feljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viselésére az I. rendű felperes a 6/1986. /VI. 26./ IM rendelet 13. § /2/ bekezdése értelmében köteles.

Budapest, 2012. május 2.

**Dr. Tóth Kincső sk. tanácselnök, Dr. Fekete Ildikó sk. előadó bíró,
Dr. Kalas Tibor sk. bíró**

A kiadmány hitelül:

tisztviselő